

# ספר מי השילוח - חלק א' - פרשת תרומה

Mei HaShiloach - Vol I. Exodus - Shemoth - Terumah

\*\*\*\*\*

**God spoke to Moses, saying: “Speak to the children of Israel, etc., and let them take me an offering.”**

This is what is meant by the verse in Isaiah, 45:18,

“So says God, Creator of Heaven, etc., not for chaos was the world created, it was created to be settled.”

The point is this: Back in the Parshah/Portion of Yithro, when the Jewish people heard the Ten Commandments, they thought them easy to fulfil, since these commandments are tied to human action.

וידבר ה' אל משה לאמור דבר כו' ויקחו לי תרומה, זש"ה [ישעיה מ"ה י"ח] כי-כה אמר-ה' בורא השמים הוא האלקים יצר הארץ ועשה הוא כוננה לא-תהו בראה לשבת יצרה אני ה' ואין עוד: להיות כי בפי יתרו כאשר שמעו ישראל את עשרת הדברות היה נקל בעיניהם לקיימם מאחר שמצוות הללו תלויים במעשה האדם,

When, however, the Parshah/Portion of Mishpatim was given them, when they discovered that God wanted His holiness and worship to fill every Jewish heart until it spread into everyone's possessions so that they become incapable of causing harm or acting against the law (as was explained in Parshat Mishpatim), there arose in the heart of Israel a cry: “how is it possible to purify a heart so much?”

אך אח"כ כאשר נאמר להם פ' משפטים היינו שרצון הש"י הוא שיתפשט קדושתו ועבודתו בלבות ישראל, עד שיתפשט גם על קנינים השייכים להאדם שלא יוכלו לעשות דבר שלא כדת כמו שנתבאר בפי משפטים, ועי"כ היה צעקה בלב ישראל איך אפשר להזדכך לב אדם כך,

Thereat, and because of this, God taught us with this Parshah/Portion, how it might be done, “Let them take me an offering of gold, and silver, and copper”. We learn in the Zohar, (Vol. II, p 148a), that these elements correspond to the fundamentals of the human body. Which is to say, the person has to hand over all his fundamentals - his powers - to God, to be ruled by God and according to His desires. Consequently, all his possessions will be good and incapable of doing harm.

ועי"ז נתן הש"י עצה להם בזו הסדרה ויקחו לי תרומה זהב וכסף ונחשת ואיתא בזוה"ק [שמות קמ"ח]. שהוא נגד היסודות הנמצאים באדם, והוא שימסור האדם כל יסודותיו וכחותיו להש"י שהוא ישלוט בהם כרצונו ית', וממילא יהי' כל קניניו טובים ולא יגיע מהם שום היזק,

Similarly, we find in the Zohar, (Vol. III p 121b), the verse in Psalms 32 is explained thus: “Lucky is the man whom God credits with no sin, and in whose heart there is no guile.” (The Zohar asks a question, it would appear that the verse in Psalms is back to front. If a person is without guile, God won't find sin in him. Why does the verse *begin* by saying God doesn't find sin in him and therefore he is without guile?)

וכענין הזה נתפרש בזה"ק [במדבר קנ"א:] הפסוק אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עון ואין ברוחו רמי',

This is only when a person's spirit doesn't deviate in any direction, but grows only in the direction of God's will. Now, if a person asks himself, 'How is it possible for me to purify my heart so much?' about this it is said in the verse from Isaiah above (ibid. 18),

"The world was not created for chaos, but to be settled",

Meaning God doesn't want a person to be afraid because of this.

והוא כשאין הרוח חיים שלו נוטה לשום צד רק לרצון הש"י ואם יאמר האדם איך אפשר לזכך לבו כ"כ ע"ז נאמר לא תוהו בראה היינו שאין הש"י חפץ שלבו של אדם יפחד,

This is also the meaning of the next verse in Isaiah, (ibid. 19) "I did not say to the seed of Jacob 'you seek me in void'. Rather, God says, 'I created the world to be settled.'" Settled means serene. A person should have ease and quiet of mind. As the verse goes on to say, "I am God, who speaks righteousness, and advocates the easy path."

וזה ג"כ פי' [ישעיה מ"ה י"ט] לא בסתר דברתי במקום ארץ חשך לא אמרתי לזרע יעקב תהו בקשוני אני ה' דבר צדק מגיד משרים:

Which is to say that even though God desires that a person be righteous, and free of sin in all respects, and fulfill the 613 commandments, nevertheless God is called the advocate of the easy path. That is, with straightforwardness and a generous heart towards a person, giving the person advice and support so that he gets to the Torah with ease."

וזה ג"כ פי' לא אמרתי לזרע יעקב תוהו בקשוני, וע"ז נאמר לשבת יצרה שיהיה לאדם ישוב הדעת, אני ה' דובר צדק מגיד משרים, היינו אף שהש"י חפץ שיהיה האדם צדיק ונקי בכל הענינים ויקיים כל התרי"ג מצוות עכ"ז נקרא מגיד משרים היינו בישרות ובנדבות לב אל האדם ונותן עצות לאדם שיבא לכלל הד"ת בנקל:

\*\*\*\*\*

### **Let them take me an offering.**

We learn in the Midrash, (Tanchuma 1),

"A cohen/priest who is an ignoramus, one may eat *Terumah*/Offerings upon his grave."

What this refers to is as follows: The holiness which accrues to *Terumah* (the offering), comes because of the Cohanim/Priests who will eat it in sanctity. Were there no Cohen/Priests in the world, the *Terumah* offering would have no intrinsic holiness.

ויקחו לי תרומה, איתא במדרש תנחומא [תרומה א'] כהן עם הארץ מותר לאכול על קברו תרומה, הענין בזה כי כל קדושת התרומה נמשך בעבור הכהנים שיאכלו אותה בקדושה ובאם לא ה' כהנים בעולם לא ה' בהתרומה שום קדושה,

Therefore, from the point of view of the Cohen/Priest who is an ignoramus, the *Terumah* offering never acquires any holiness.

ולכן מצד הכהן שהוא עם הארץ לא נמצא בהתרומה שום קדושה מצדו.

This is the meaning of the Medrash Tanchuma “Let them take me an offering” to which the Medrash says, “*Me* means for my name’s sake.” Which is to say that the holiness of the Terumah offering is entirely the consequence of it being separated for God’s sake.

וזה פי' המדרש [שם] ויקחו לי תרומה לי לשמי, היינו גודל קדושת התרומה היא לפי שנפרשת לשם ה'.

\*\*\*\*\*

### **Let them take me an offering ...**

This can be understood with what we have said about the verse in Proverbs 15:24: *The path of life is on top for the wise*. What this means is that the main thing and the first thing is that a person always keep in his heart that the path of life is on top, meaning that it is God who gives him life and possessions, and that he keeps it on top of the list of things. Like all important things which are the top. This is also the meaning of the verse *Let them take me an offering*. Every Jew needs to take God and put him on top and first on the list of all things.

ויקחו לי תרומה. הוא ע"פ מה שפרשנו בפסוק [משלי ט"ו כ"ד] ארצה חיים למעלה למשכיל. היינו שזה העיקר והראשית בכל דבר ליתן על לבו שאורח חיים למעלה, היינו שהש"י שהוא נותן חיים ורכוש לכל אדם הוא למעלה כמו דבר המונח למעלה, וזהו ג"כ ויקחו לי תרומה היינו שישראל יקחו אותו יתברך מרומם וראשית בכל דבר,

This is what we learn in the Talmud [*Sanhedrin* 102b] *from where is a person supposed to begin cutting the bread? From where it is most baked*. The reason is connected to what we learn in the Talmud [*Berachot* 35a] It is written [*Psalm* 24:1] *to God belongs the Earth and all it contains*. While in another verse [*Psalm* 115:15], it is written, *the heavens belong to God, while the Earth was given to Son of Man*? To which the Talmud replies, *here we are talking before the blessing, and here we are talking after the blessing*.

וזה דאיתא בגמ' [סנהדרין ק"ב:] מהיכן בעי למשרי המוציא מהיכן דקדים בישולו, הענין הוא כמו דאיתא במס' ברכות [ל"ה.] [כתוב [תהלים כ"ד א'] לה' הארץ ומלואה וכו' וכתוב [שם קט"ו ט"ו] והארץ נתן לבני אדם, כאן קודם ברכה כאן לאחר ברכה,

Because the meaning of the blessing that we make before partaking of something is to show that we recognize that the thing has an owner and master, and it is from Him that the abundance flows to us. If you recognize this then you are capable of saying, *Baruch Ata*, Blessed are You, directly at God. Hence the verse, *and the Earth was given to the Son of Man*.

כי ענין ברכה מורה שמכיר שיש לו אדון ומאתו בא לו ההשפעה, ואם אתה מכיר זאת אז תוכל לומר ברוך אתה לנוכה הש"י, וע"ז נאמר והארץ נתן לבני אדם.

This is the meaning of the question *where do we begin cutting the bread?* Where should the recognition that God is the giver of this bread begin? That a person should say “Blessed are You” to God when holding the bread? And the answer is *from where it is most baked*. Where the baking is most advanced, means that while the manufacture of the bread was done by man, the kneading and shaping, heating the oven and the placing of all the breads equally in the heat of the oven, it is clear that this particular spot which is crusty and well baked is not the result of the person’s work.

וזה ג"כ השאלה מהיכן בעי למשרי המוציא, היינו היכן הוא ההכרה בזה הככר שהש"י הוא הנותן ותוכל לומר עליו ברוך אתה, מהיכן דקדים בישולו, היינו כי כל מעשה הככר, האדם עושה בידי הלישה והעריכה והיסק התנור ונותן כל הככר בשוה אל התנור וזה המקום שקדם להתבשל זה אינו מכה האדם,

If a person takes it to heart to ask “why did this spot bake first and most thoroughly?” it can only be because it was the will of God. Therefore, it is appropriate to make the blessing over the bread at this spot where God is most evident.

ומתחיל ליתן אל לבו, מפני מה זה המקום דווקא קדים להתבשל אין זה רק רצון הש"י, ע"כ שייך מזה המקום דווקא לברך המוציא.

\*\*\*\*\*

### ספר מי השילוח - חלק שני

## Mei HaShiloach - Vol II. Exodus - Shemoth - Terumah

### Let them take me an offering.

God commanded every individual to set himself aside an hour dedicated every day to God, to meditate and be alone in worship.

ויקחו לי תרומה. שצוה הש"י שכל אחד יפריש לעצמו שעה מובדלת לה' בכל יום ולהתבודד בעבודת הש"י.

\*\*\*\*\*

### Let them take me an offering.

We learn in the Midrash, (Exodus Rabbah, 23:1), “You have a person who buys a purchase. It has gold in it, but no silver. Or it has silver in it but no gold. But this purchase I have made for you, has in it both silver and gold. You have a person who buys fields; they have no vineyards. Or vineyards that have no fields. But this purchase I have bought for you has both fields and vineyards.”

ויקחו לי תרומה. במדרש (רבה תרומה פרשה ל"ג א') יש לך אדם לוקח מקח יש בו זהב ואין בו כסף יש בו כסף ואין בו זהב, אבל המקח שנתתי לכם יש בו כסף וכו' יש בו זהב וכו' יש אדם לוקח שדות אבל לא כרמים אבל לא שדות אבל המקח הזה יש בו שדות ויש בו כרמים וכו'

Which is to say that generally speaking, in worldly matters, you cannot have two opposites uniting. Gold refers to fear and awe, while silver is love and desire. So at their very root, they contradict one another. In this world such opposites stand naturally irreconcilable.

היינו כי בעניני העולם הזה אין בהם שני הפכים מתאחדים כאחד כי זהב הוא יראה וכסף הוא אהבה, לכן בשורשם המה שני הפכים ובשורשם אינם מאחדים בעולם הזה,

Similarly, the metaphor of the field representing growth and development, while vineyard is a metaphor for restriction and order. As we find in the Talmud about all the laws that were formulated only when our sages, 'entered into the vineyard at Yavneh',  
וכן שדה היא התפשטות וכרם הוא סדר כדאיתא בגמ' (ברכות ס"ג:) כשנכסו רבותינו לכרם ביבנה,

whereas in the Torah you can find all the contradictions uniting. And any way is possible when it comes to the worship of God.

אבל בד"ת נמצאים לא ההפכים ומתאחדים שם כאחד לעבוד בהם את הש"י.

\*\*\*\*\*

**Make a Menorah of pure gold, [...] it's cups, knobs, flowers, should all come out of it.**

**Its cups** refers to Abraham. He was the first to spread knowledge of God in the world and he prepared the world as a vessel and made it fit to receive the constant flow of abundance from God.

ועשית מנרת זהב טהור וגו' גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה יהיו. גביעיה הוא נגד אברהם אבינו, שהיה הראשון שפרסם את הש"י בעולם ותיקן הכלי קבלה לקבל תמיד השפעה מהש"י.

**Its knobs** corresponds to Isaac. A knob is something that sticks out and is obvious, as we read often in the Talmud *Moses heard it thus from the mouth of Gevurah* which is to say that it is prominent and obvious, i.e. explicit. For this was the characteristic of Isaac, to avoid any gray areas. It was only when he could see the will of God explicitly that he entered into any course of action.

כפתריה הוא נגד יצחק אבינו, כי כפתור מורה על בליטה מפורשת כענין כך שמע משה מפי הגבורה שהוא דבר בולט ומפורש, ומדת יצחק הוא להסתלק מן הספק רק כשראה רצון הש"י מפורש אז נכנס להדבר הזה ועשה זאת.

**Its flowers** refers to Jacob, because he never had explicitly expressed instructions in any matter. He himself was a combination of both Abraham and Isaac. Therefore, at any moment and in any situation that he turned to, he was faced with fear. As we learn in the Zohar [Vol. II, 79a] 'Awesome', *this is Jacob, for there is no Awe of God except where perfection exists*. This is called the flower; i.e. something very refined.

ופרחיה הוא נגד יעקב אבינו כי לא היה לו בליטה מפורשת בשום דבר יען שהיה נכלל משניהם, לכן בכל רגע ובכל מקום שפנה עצמו היה לו יראה כדאיתא בזה"ק (יתרו ע"ט.) והנורא דא יעקב וכו' לית דחילו אלא באתר דהוי שלימותא שכיח, וזה נקרא פרח דבר דק מאוד.

\*\*\*\*\*